

ущръбъ въ своето упорство. Прискръбнитѣ впечатления, които тѣзи непредвидени обстоятелства направихъ въ сърдцата на по-развитата частъ отъ нашитѣ съграждани, най-паче на ония, които стожатъ начело на народнитѣ ни работи, бѣха като една жестока рана за всѣка душа, проникната съ съревностъ къмъ общественитѣ напредъкъ и народното ни благоденствие! Но, слава Богу, това прискръбно впечатление било само минутно. Честитѣ събрания, които ставатъ отъ нѣколко време насамъ подъ председателството на Негово високопреосвещенство за тѣхното добро уреждане, явно свидетелствува, че българинътъ е билъ и ще бѣде вѣренъ и твърдъ въ вѣрата си и нищо не е въ състояние да го принуди да отстъпи отъ онова, което е съгласно съ постановленията на държавата, въ която живѣе и която служи за неговото благоденствие.

Господа! Нека не забравяме, че ако нашитѣ прадѣди ся бѣха събудили по отъ рано, то нашето народно битие, нашиятъ умственъ и нравственъ напредъкъ не щѣха да сж въ такова положение, въ каквото днесъ ги намираме; нека винаги мислимъ, че невинната младежъ въ градътъ ни има всичкитѣ си надежди на насъ; нека имаме всѣкога на умътъ си, че бѣдущето поколение ще цени всичкитѣ наши постѣпки, всичкитѣ наши дѣла, ще цени всичко високо, що сме извършили за неговото благоденствие. Като ся пренасямъ мислено къмъ миналото, като си припомнямъ благочестивитѣ и апостолски подвизи на нашитѣ първосвятители Кирила и Методия и на всичкитѣ тѣхни съвременни народни сътрудници, азъ, като че чувамъ тѣхниятъ пастирскій гласъ да ся отзивава въ душата ми и мисля, че и всѣка българска душа, като си припомни епохата, въ която тѣ сж прекарали многотрудниятъ свой